

Artikel 11.

1. Forsikringen skal enten administreres af Institutioner, der oprettes af de offentlige Myndigheder, og som ikke maa drives i erhvervsmæssigt Øjemed, eller af en Statsforsikringsfond.

2. Dog kan den nationale Lovgivning overdrage Forsikringens Administration til Institutioner, oprettet af de interesserede Parter eller deres Organisationer paa Betingelse af, at saadanne Institutioner har opnaaet behørig Anerkendelse af de offentlige Myndigheder.

3. Forsikringsinstitutionernes eller Statsforsikringsfondens Midler skal bestyres adskilt fra andre offentlige Midler.

4. Repræsentanter for de forsikrede skal deltage i Ledelsen af Forsikringsinstitutionen paa Vilkaar, der nærmere fastsættes i den nationale Lovgivning, i hvilken der ligeledes kan fastsættes Bestemmelse om Deltagelse af Repræsentanter for Arbejdsgiverne og de offentlige Myndigheder.

5. De selvstyrede Forsikringsinstitutioner skal baade administrativt og finansielt være underkastet de offentlige Myndigheders Tilsyn.

Artikel 12.

1. Den forsikrede eller de, der retmæssigt kan handle paa hans Vegne, skal have Ret til Anke i Tilfælde af Tvistigheder vedrørende Forsikringskrav.

2. Saadanne Ankesager skal forelægges særlige Domstole, bestaaende af Dommere eller Lægmænd, som er særlig fortrolige med Forsikringens Formaal og de forsikredes Tarv, eller som tiltrædes af Bisiddere, der repræsenterer henholdsvis de forsikrede og Arbejdsgiverne.

3. I Tilfælde af Tvistigheder angaaende Optagelse i den tvungne Forsikring eller Bidragets Størrelse skal den forsikrede, og i de Forsikringsordninger, der fastsætter Bidrag fra Arbejdsgiveren, ogsaa hans Arbejdsgiver, have Ret til Anke.

Artikel 13.

1. Lønnede Personer, der ikke er Statsborgere i vedkommende Land, skal være underkastet Forsikringspligten og Pligten til Betaling af Bidrag paa samme Vilkaar som Landets Statsborgere.

2. Forsikrede Udlændinge og de, der paa deres Vegne har retmæssigt Krav, skal paa samme Vilkaar som Landets Statsborgere have Ret til Ydelser i Henhold til de Bidrag, der er indbetalt for deres Regning.

3. Forsikrede Udlændinge og de, der paa deres Vegne har retmæssigt Krav, skal, dersom de er Statsborgere i en Stat, der er bundet af nærværende Konvention, og hvis Love følgelig indeholder Bestemmelse om Statstilskud til Forsikringen i Henhold til Artikel 10, ogsaa være berettiget til at faa Andel i de Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler.

4. Dog kan den nationale Lovgivning forbeholde Landets Statsborgere Retten til Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler, naar de udelukkende tilstaas Personer, der har overskredet en vis Alder paa den Dato, da Loven om tvungen Forsikring traadte i Kraft.

5. Eventuelle Bestemmelser om Begrænsning af Forsikringsrettigheder som Følge af forsikredes Bopæl i Udlandet skal ikke finde Anvendelse paa Rentenydere (og paa dem, der paa deres Vegne har retmæssigt Krav), som er Statsborgere i og har Bopæl i en af nærværende Konvention bundet Stat, i større Udstrækning, end de finder Anvendelse paa Statsborgere i den Stat, hvor Renten er erhvervet; dog kan de Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler, tilbageholdes.

Artikel 14.

1. Forsikringen for lønnede Personer skal ordnes efter den Lov, der er gældende paa det Sted, hvor de har deres Arbejde.

2. Af Hensyn til Forsikringens Kontinuitet kan der gøres Undtagelser fra denne Regel ved Overenskomst mellem de interesserede Medlemmer.

Artikel 15.

Ethvert Medlem kan foreskrive særlige Bestemmelser for Grænsearbejdere, der har deres faste Arbejdssted paa vedkommende Medlems Territorium, men Bopæl i Udlandet.